

2. místo

Veronika Vydrová

Jungmannova základní škola Beroun

Jiskřička

Hluboce se nadechnu, vložím si do úst další pilulku a zapiju ji dalším lokem vody. Znovu pohlédnu na příbalový leták krabičky. Ještě pět. Vymáčknu z platíčka další a znovu ji polknu. A další a další a další. V momentě, kdy zvedám skleničku ke rtům naposledy, už se mi začíná trochu točit hlava. Odložím krabičku s léky, a zatímco mi po tvářích stékají slzy, zavrtám se do postele. Už jenom pár hodin, a pak všechno skončí.

Prudce procitnu. Je mi zima a horko zároveň. Prostěradlo i peřina jsou nasáklé potem. Zvedá se mi žaludek a křeče otřásají celým mým tělem. Všechno je zamlžené. Slyším někoho křičet a plakat. Někoho, koho znám. Někdo, koho mám ráda, se nade mnou sklání a třese mým ramenem. V ruce svírá prášky a dopis, který jsem nechala ležet na nočním stolku. Zkusím promluvit, ale z mých úst nevyjde nic víc než zachrčení. Z dálky slyším houkání. Znovu zavřu oči. Moc světla, moc hluku, moc bolesti.

Když se probudím podruhé, je kolem mě tma a ticho. Nic mě nebolí, naopak, přijde mi, že necítím. Poprvé za dlouhou dobu mám v hlavě jako vymeteno. Ihned vím proč. V břiše se mi rozlije úleva. Už není nic. Žádný strach, žádná bolest, žádné neštěstí. Srdce mi slabounce tluč. Je klid. Pozvolna kráčím ke světlu v dálce. Najednou ze závoje záře vyjde malá holčička s plyšovým medvídkem v ruce. Zná ji. Z fotek, dřív i ze zrcadla. Prohlíží si mě velkýma zelenýma očima – mýma očima. Kleknu si k ní. Usměje se na mě a vezme do ruky pramen mých dlouhých vlasů.

„Sluší ti to,“ řekne nadšeným hláskem. „Já budu taky jednou mít takhle dlouhé vlasy!“ Pohlédne na svoje kadeře. „Teď jsou ještě krátký, ale od minulého týdne vyrostly o centimetr. Táta je měřil!“ vážně pokývá hlavou. Navzdory smutku, který mě dusí, se pokusím usmát. Holčička nakrabatí čelíčko a ukazováčky mi sama roztáhne rty do bolestného úsměvu. Když mi ale i ten hned z tváře spadne, povzdechne si a usadí se naproti mně.

„Proč jsi smutná?“ zkoumavě si mě prohlíží.

„Jsem jenom unavená,“ odpovím. Unavená ze života, který nevypadá tak, jak jsem si ho vždycky představovala. „Odvedeš mě pryč?“ zeptám se s nadějí v hlase. Možná mě doprovodí na práh smrti a teprve pak už všechno definitivně zhasne. Jenže moje malé já zavrtí hlavou.

„Já ale ještě nechci jít pryč,“ namítně nechápavě.

„Proč ne?“

Překvapeně se na mě podívá: „Protože toho musím přece ještě hrozně moc stihnout! Budu mít skvělý život!“ Vyskočí na nohy a pokračuje. „Až budu na střední škole,“ zatočí se dokola a já jako bych náhle viděla ty myšlenky a představy, které má v hlavě, „budu mít kluka, do kterého se zamiluju a který se se mnou bude pusinkovat na plese. A pojedu do Ameriky. A budu pít kafe jako máma. A vdám se v bílých šatech s dlouhatánskou vlečkou a botách na podpatku. A budu mít vlastní miminko. A naučím se vařit!“ vypočítává a mně se před očima, jeden po druhém, odvíjí každý z těch snů.

„Jednou koupím zámek a nastěhuju se tam. A budu cukrářka, jako máma! A jednou budu mít vrásky jako babička a budu brát svoje vnoučata na výlety jako ona.“ Najednou zvažní. „A jednoho dne, až přijde můj čas, odejdu do nebe jako babička Bety. Ale nechci, aby to bylo teď,“ zamračí se.

Pozoruju svůj dřívější obličej. Tu malou, nadšenou a bezstarostnou holčičku, kterou jsem bývala a která měla hlavu plnou báječných představ o budoucnosti.

„Prosím, nenechávej mě v tom,“ vydechne přiškrceně. Ta věta rezonuje mými kostmi. Ztěžka polknu.

„Jenže všechny ty sny jsou pryč,“ řeknu jemně, „už z nich nic nezbylo. A já nemůžu čekat na nebe. Nevydržela bych to, víš? Rozbílěla jsem život nejenom sobě, ale i všem ostatním.“ Ještě než ta slova dořeknu, cítím, jak už zase pláču. Prostorem vzápětí otřesou i další vzlyky. Maminčiny vzlyky. Moje mladší já zvedne hlavu.

„Už nemáme moc času,“ upozorní mě rozechvěle, „musíš se rozhodnout. Máš na to poslední chvíli. Vzpomeň si, co říká děda. Nic není tak rozbité, aby to nešlo spravit – jenom to musíš zkusit,“ s tím ode mě poodstoupí a zpříma mi pohlédne do očí. Vyzývavě. Nadechnu se, abych řekla, že vážně chci, aby mě odvedla do té nádherné nicoty.

Když vtom mě něco zarazí. Jiskřička, která vzplane někde hluboko uvnitř mě. Ta, která se rozhořela během snění té malé holčičky. Vtom mi to dojde. Vždyť ona mě neprosí, abych se nezabila. Prosí mě, abych nezabíjela ji. Protože i když jsem ji tak dlouho přehlížela, ona nikdy nezmizela. A proto je teď tady. Přišla v posledním momentě před koncem, aby mi připomněla, že nechci odejít tak brzy. Že ona je stále ještě ve mně a má spoustu plánů, které musí uskutečnit. Plánů, pro které stojí za to žít.

Po tváři se jí rozlije široký úsměv. Pak si stoupne na špičky a pevně mě obejmě kolem krku. „Žij,“ zašeptá. „Žij pro mě, pro sebe, pro naše plány!“ S těmi slovy všechno znovu zhasne a mě pohltí temnota.

Když procitnu tentokrát, slyším tiché pípání přístrojů. Z ruky mi trčí kanyla a něco mi brání v pohybu - na kraji matrace spí máma, v ruce svírá mého starého medvídka a pod očima se jí rýsují temné kruhy. Jsem unavená a slabá, ale už mě nebolí celé tělo, ani se mi netočí hlava. A cítím se šťastně. Když vysvobodím medvídka z mámina sevření, abych se k nim přitulila, cítím v sobě někoho nového - nebo možná starého. Víím, kdo to je. Malá holčička, která si klesl cestu za životem ze svých snů. Malá holčička v těle té velké, kterou zachránila. Znovu zavřu oči. Tentokrát neusínám s myšlenkou na smrt, ale na neobyčejný život, který mě čeká.